

SCHOLIEREN MUN: TOOLKIT

Ken je de Verenigde Naties?

Heb je als je naar het nieuws kijkt soms ook het gevoel dat het niet zo goed gaat in de wereld?

Dagelijks vertellen nieuwsankers over de gevolgen van oorlog in bepaalde gebieden van de wereld. Iedere dag worden er wel ergens mensenrechten geschonden. Nochtans doen de wereldleiders meestal erg hun best om vrede te bewerkstelligen in de wereld. De Verenigde Naties (VN) is daarvan het voorbeeld bij uitstek. Het is een internationale organisatie waarin zowat alle landen van de wereld vertegenwoordigd zijn. Via samenwerking proberen zij o.a. oorlog de wereld uit te helpen.

De Verenigde Naties: Een introductie

De Verenigde Naties, afgekort VN, is een internationale intergouvernementele organisatie die in 1945 werd opgericht toen de Tweede Wereldoorlog net was afgelopen. Ze verving de Volkenbond, een organisatie die na de Eerste Wereldoorlog werd opgericht om een nieuwe catastrofe te voorkomen, iets wat ze met het losbarsten van de Tweede Wereldoorlog duidelijk niet had kunnen voorkomen.

Het doel van de VN werd opgenomen in artikel 1 van het Handvest van de Verenigde Naties:

“1. De internationale vrede en veiligheid handhaven en, met het oog daarop: doeltreffende gezamenlijke maatregelen nemen ter voorkoming en opheffing van bedreigingen van de vrede en ter onderdrukking van daden van agressie of andere vormen van verbreking van de vrede, alsook met vreedzame middelen en in overeenstemming met de beginselen van gerechtigheid en internationaal recht, een regeling of beslechting van internationale geschillen of van situaties die tot verbreking van de vrede zouden kunnen leiden, tot stand brengen;

2. Tussen de naties vriendschappelijke betrekkingen tot ontwikkeling brengen, die zijn gegrond op eerbied voor het beginsel van gelijke rechten en van zelfbeschikking voor volken, en andere passende maatregelen nemen ter versterking van de vrede overal ter wereld;

3. Internationale samenwerking tot stand brengen bij het oplossen van internationale vraagstukken van economische, sociale, culturele of humanitaire aard, alsmede bij het bevorderen en stimuleren van eerbied voor de rechten van de mens en voor fundamentele vrijheden voor allen, zonder onderscheid naar ras, geslacht, taal of godsdienst; en

4. Een centrum zijn voor de harmonisatie van het optreden van de naties ter verwezenlijking van deze gemeenschappelijke doelstellingen.”

Na de Tweede Wereldoorlog kwamen 50 landen bijeen in San Francisco om het Handvest van de Verenigde Naties uit te werken. Op 24 oktober 1945 werd het Handvest geratificeerd en kwam de Verenigde Naties als organisatie tot stand. Oorspronkelijk telde de organisatie 51 landen. Ondertussen is dit aantal gegroeid tot 193 landen en ook tal van internationale organisaties en andere belanghebbende groepen maken deel uit van de Verenigde Naties.

De VN is bevoegd voor het handhaven van het internationale recht alsook het verzekeren van wereldwijde vrede en veiligheid, economische groei en stabiliteit en sociale vooruitgang. Er zijn zes bestuursorganen die de werkzaamheden van de organisatie aansturen: de Algemene Vergadering, de Economische en Sociale Raad, het Internationaal Gerechtshof, het Secretariaat, de (tegenwoordig inactieve) Trustschapsraad en het meest dwingende en bekendste orgaan van de Verenigde Naties, de Veiligheidsraad. Daarnaast zijn er diverse Gespecialiseerde Organisaties die deel uitmaken van het systeem van de Verenigde Naties, waaronder de Organisatie der Verenigde Naties voor Onderwijs, Wetenschap en Cultuur (UNESCO), de Wereldbank en de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO). Tevens hebben de Verenigde Naties gespecialiseerde Programma's en Fondsen, zoals het Ontwikkelingsprogramma van de Verenigde Naties (UNDP) en Unicef (het VN-Kinderfonds). Aan het hoofd van de VN staat de Secretaris-Generaal van de VN, António Guterres.

De VN is vandaag een van de meest invloedrijke organisaties ter wereld en werkt op basis van overleg op verschillende niveaus waardoor ze meteen een vrij democratisch karakter heeft. In het verleden heeft de organisatie al vaak kunnen zorgen voor de vreedzame oplossing van tal van conflicten en voor de totstandkoming van regels en principes die de basis vormen van vele aspecten van onze moderne maatschappij. Hiervoor onderhandelen de lidstaten met elkaar over een brede waaier aan thema's. Dit wil echter niet zeggen dat de organisatie perfect is; er is al jaren vraag naar hervorming en naar verandering binnen het systeem. Ondanks deze tekortkomingen is er geen twijfel mogelijk: de VN is een organisatie die een bepalende rol speelt op wereldvlak en die voor altijd de werking van relaties tussen de verschillende internationale actoren heeft bepaald.

Wat is "Model United Nations"?

Een *Model United Nations* is een simulatie van de werking van de VN. De deelnemers spelen de rol van afgevaardigden van een bepaald land of organisatie binnen de VN-structuren en proberen samen een oplossing te vinden voor een reëel probleem, zoals bijvoorbeeld de klimaatsverandering. Daarbij is het de bedoeling dat de studenten zich echt inleven in het land dat ze vertegenwoordigen: ze moeten de posities van hun land verdedigen. Soms ben je het niet eens met de posities van het land dat je moet vertegenwoordigen, maar je moet je eigen mening dan even aan de kant zetten tot de MUN is afgelopen.

Dit soort simulaties van de VN zijn erg populair in landen als de Verenigde Staten en Groot-Brittannië, maar ook in België worden de MUNs steeds bekender en geliefder. Er zijn MUNs op universiteitsniveau, maar ook veel middelbare scholen organiseren tegenwoordig een MUN.

Een MUN kan georganiseerd worden binnen één school, maar vaak komen er ook studenten van verschillende scholen uit verschillende landen samen. Op die manier lijkt een MUN nog meer op een echte vergadering op VN-niveau.

Er zijn verschillende soorten MUN afhankelijk van het thema dat je behandelt. Zo kan een MUN een simulatie zijn van de VN Veiligheidsraad, een groep van 15 landen die instaan voor het behouden van vrede en veiligheid in de wereld. Maar je hebt ook een simulatie van de Economische en Sociale Raad (ECOSOC) of de Algemene Vergadering waarin alle zaken aan bod komen en alle 193 landen aanwezig zijn.

Tijdens een MUN zetel je als afgevaardigde in een comité. Dit comité kan deel uitmaken van een gespecialiseerd orgaan van de VN of kan één van de commissies van de Algemene Vergadering zijn. Hoewel er in de werkelijkheid een groot verschil is in de werking van al deze commissies, comités, gespecialiseerde organen, enz. wordt tijdens een MUN vaak gebruik gemaakt van één enkele procedure en worden de verschillende soorten vergaderingen gewoon comités genoemd. De procedure die wordt gehanteerd is die van de Algemene Vergadering van de VN. Het geheel aan regels kun je [hier](#) vinden. MUN volgen deze regels in grote mate maar gezien de aard van het evenement zijn MUN regels vaak veel simpeler. In bepaalde gevallen zullen de regels van een bepaalde organisatie/commissie/orgaan gevolgd worden maar dan wordt dit vaak verduidelijkt. Zo zijn er bijvoorbeeld simulaties van andere organisaties (Europese Unie, Wereldbank, etc.) die elk hun eigen procedure hanteren. Wij gaan hier enkel in op de werking van de Algemene Vergadering.

Waarom een MUN?

1. Het motiveert studenten om te leren

Het is leuk om te doen alsof je een wereldleider bent die verantwoordelijk is voor het oplossen van 's werelds belangrijkste problemen en dat nog wel in een heel korte tijdsperiode. Een MUN laat studenten toe op creatieve wijze op te komen voor problemen die zeer actueel zijn, het zet hen aan om kritisch na te denken en laat hen toe om tegelijkertijd hun communicatie- en onderhandelings technieken toe te passen.

Studenten kunnen ook genieten van het ontdekken van nieuwe omgevingen, het delen van gemeenschappelijke ervaringen met teamgenoten en vrienden, en het maken van nieuwe vrienden met studenten van andere scholen, vaak ook uit andere landen.

Studenten grappen vaak dat MUN – ‘FUN’ is en dit is inderdaad zo; het is dan ook de reden waarom het zo populair is.

Studenten wonen MUN conferenties bij omdat het leuk is – gelukkig leren ze ondertussen ook veel bij. Door het interactieve karakter van de conferentie blijft wat ze leren hen altijd bij.

2. Aanvulling voor de school

Op MUN conferenties leren studenten van elkaar door theorie om te zetten in praktijk. De MUN is geen vervanging van de klas – het is een aanvulling ervan. Studenten internaliseren wat ze in de klas leren, vullen dit aan met eigen kennis en onderhandelen door middel van toespraken, tijdens formele en informele momenten en door middel van overleg om uiteindelijk tot een eindakkoord te komen.

De rol van de leraar bij de MUN is om er ook voor te zorgen dat de studenten op een kwaliteitsvolle manier leren (bv. door erop toe te zien dat ze correct onderzoek voeren, correct schrijven, enz.) en om studenten aan te moedigen om van elkaar te leren. Ook moet de leraar zorgen dat de leerling voldoende materiaal en oefening krijgt (publiek spreken, schrijven van officiële documenten, etc.).

Verder kan verwezen worden naar onze eerdere publicatie “De Verenigde Naties in de Klas”¹.

MUN: Hoe begin ik ermee?

Studenten kunnen overal ter wereld deelnemen aan een MUN. Deze bijeenkomsten worden georganiseerd door universiteiten, middelbare scholen en non-gouvernementele organisaties, en worden daarbij aangeboden voor verschillende leeftijdsgroepen, zowel voor universitaire studenten als voor studenten van het middelbaar of lager onderwijs. Er is geen centraal orgaan voor de hele MUN-wereld. Elke school of instelling kan zijn eigen MUN organiseren of kan zijn eigen team samenstellen voor eender welke MUN. Elke deelnemer van een MUN, al dan niet als deel van een team, ontvangt een land dat hij of zij moet vertegenwoordigen in een comité.

Wanneer jij of je organisatie voor het eerst wil deelnemen aan een MUN, moet je een conferentie kiezen om heen te gaan. De grootste conferenties zijn 4-daagse evenementen in een hotel of vergadercomplex met meer dan 3000 deelnemers, met meer dan 300 deelnemers in hetzelfde comité. Maar wanneer je voor de eerste maal deelneemt, wordt sterk aanbevolen te kiezen voor een kleinere conferentie in de buurt.

¹ http://vvnindeklas.be/images/PDF/De_VN_in_de_Klas.pdf

Zo organiseert VVN Youth dit jaar een MUN voor scholieren aan de VUB in Brussel. Indien jij, of je school, interesse heeft om deel te nemen, twijfel dan niet om contact met ons op te nemen.

Hoe bereid ik me voor op mijn eerste MUN?

Eens je bent ingeschreven in een conferentie zal je een land toegewezen krijgen, evenals je comité en diens thema's. De meeste conferenties geven een achtergrondgids mee of een themaoverzicht die als korte introductie in de onderwerpen kunnen dienen. Als je het onderwerp van je comité krijgt, kun je soms wat verward zijn.

Vaak zijn de besproken onderwerpen vrij ingewikkeld en weet je niet echt waar je moet beginnen. Daarom raden wij het volgende aan:

- Verzamel achtergrondinformatie over je land en thema
 - Probeer hier zo algemeen mogelijk te beginnen. Normaal krijg je een gids die wordt opgesteld door de voorzitters van je comité. Dit zal als leidraad dienen tijdens het debat en je onderzoek.

- Lees zoveel mogelijk. Probeer ervoor te zorgen dat je betrouwbare bronnen gebruikt. Soms kan het echter ook nuttig zijn om te beginnen bij Wikipedia of gewoon via Google; je zorgt dat je vertrouwd geraakt met de achtergrond en de informatie rond het thema.
- Kijk naar internationale acties en beslissingen rond je thema in het verleden: gebruik de website van de VN of je organisatie, ngo's en andere gespecialiseerde organisaties.
- Probeer het beleid, de achtergrond en de cultuur van het land dat je vertegenwoordigt te begrijpen. Kijk bijvoorbeeld naar het CIA World Factbook, de dienst buitenlandse zaken, recente verkiezingen, basiswetten, enz. Je kunt ook trachten de ambassade van het land te contacteren maar dit is niet altijd succesvol.
- Denk vooruit. Je weet nu wat het probleem is en hoe jouw land hierover denkt. Wat zouden mogelijke oplossingen kunnen zijn?
 - Kijk naar bestaande oplossingen. Wat kan er beter? Wat zou er aangepast kunnen worden?
 - Wees creatief!

MUN trachten een debat te bevorderen. Dit kan onmogelijk gebeuren als je niet weet wat de andere partij wil. Hier zijn drie elementen van groot belang: je beleidsverklaring (of Position Paper), een openingsspeech & een onderzoeksbundel. Sommige conferenties verwachten ook een individueel landenprofiel.

Beleidsverklaring

Een beleidsverklaring is een kort document (1 of 2 pagina's) dat in essentie een samenvatting bevat van de kennis over het thema, evenals de positie die het land in kwestie inneemt binnen dit comité over dit onderwerp. Het houdt over het algemeen vier secties in: achtergrondinformatie, internationale acties in het verleden, het beleid van het land in kwestie & mogelijke oplossingen. Beleidsverklaringen worden over het algemeen afgewerkt voor aanvang van de conferentie.

De sleutelpunten voor onderzoek en research over elk thema worden hieronder weergegeven. Ze zullen je helpen en bijstaan in het beginproces van je deelname aan MUN-conferenties. Maar je zal snel aanvoelen dat je dieper wil graven, eens je over meer ervaring gaat beschikken.

Onderzoeksbundel

Hier zijn 15 punten die je in je onderzoeksbundel kunt bijhouden:

De bijeenkomst

1. Procedureregels. Deze regels bepalen de werking van het comité of het orgaan waar je in zetelt en wat je dus wel of niet kan doen. Deze verschillen van conferentie tot conferentie – niet enkel de regels zelf maar ook de wijze waarop ze worden toegepast.

Comité

2. Jouw comité's eigenlijke VN website. Het doel van een comité is een resolutie aan te nemen, afhankelijk van wat het comité wel of niet kan doen. Je dient het mandaat van je comité te begrijpen (waarom is het opgericht), diens macht (wat kan het doen), organisatie (waar situeert het zich in de VN en in de internationale gemeenschap) en ledenbestand (wie maakt er deel van uit).

3. Het VN Handvest. Als je in de Algemene Vergadering, ECOSOC of een ander orgaan zetelt dan is het VN Handvest de bron van de bevoegdheden dat jouw comité heeft. Als je in een regionale organisatie zetelt, zoals de NAVO (Noord-Atlantische Verdragsorganisatie) of de OAS (Organisatie van Amerikaanse Staten), dan worden deze nog steeds beïnvloed door het Handvest, met name voornamelijk hoofdstuk VII betreffende internationale veiligheid en hoofdstuk VIII betreffende regionale overeenkomsten.

Land

4. Het *CIA World Factbook*. Voor elke MUN deelnemer is dit een belangrijke bron om essentiële informatie over het toegewezen land te bekomen. Je dient natuurlijk te weten waar je land gelegen is, welke de buurlanden zijn, het bevolkingsaantal, welk staatssysteem, type economie, handelspartners en bij welke internationale organisaties het is aangesloten.

5. Wikipedia is een nuttig middel om basisinformatie over de geschiedenis en eventuele controverses over je land te ontdekken. Normaal zal je er ook artikels over je onderwerp terugvinden. Wikipedia wordt misschien niet zo gecontroleerd als officiële publicaties maar je schrijft ook geen wetenschappelijke paper – je doet mee aan een MUN. Heb gewoon aandacht voor mogelijke opmerkingen die men heeft bij het onderwerp van de Wikipedia pagina, (bv. “Dit artikel heeft nood aan bijkomende citaties voor verificatie.”).

Onderwerpen

6. Studiegids. Jij, een andere gedelegeerde of de voorzitter zal tijdens de beraadslagingen onvermijdelijk verwijzen naar iets dat vermeld staat in de studiegids van jouw comité. Datgene waar de voorzitter over heeft geschreven zal ook datgene zijn waarvoor hij het meeste aandacht zal hebben in het comité. Maak van deze informatie gebruik om toespraken en clausules te formuleren die zo de aandacht van de voorzitter en andere delegaties of deelnemers zullen trekken.

7. Nieuwsartikelen. Je dient de laatste nieuwtjes en feiten over je onderwerpen en je land te kennen. De gemakkelijkste manier om dit te doen is door opzoeken te doen op Yahoo! News en Google News en de koppen die je daar vindt, uit te printen. BBC online biedt ook gemakkelijk te gebruiken tijdlijnen en profielen aan over jouw onderwerpen en land. Ook de websites van grote kranten zoals de New York Times en de Wall Street Journal zijn handig om diepteonderzoek te doen naar je onderwerpen.

8. Resoluties, verdragen en conventies. Vooraleer je aan je onderwerp wil werken, moet je weten wat er al gerealiseerd is.

Reeds bestaande resoluties kan je terug vinden via het *UN Documentation Center*. Je weg hierin vinden is echter geen sinecure. Eens je de meest recente resolutie hebt gevonden, zullen de clausules in de Preamble je naar andere nuttige resoluties doorverwijzen. Het kan echter zijn dat de meest relevante bepalingen van internationaal recht niet in een resolutie terug te vinden zijn maar eerder in een verdrag of een conventie. Deze laatste bepalen vaak de werking en het doel van een organisatie.

Beleid

9. Voordrachten en persberichten. Er zijn verschillende manieren waarop beleidsmakers hun beleid voorstellen. Maak zeker gebruik van speeches en persberichten van mensen uit de uitvoerende tak van de huidige administratie van je land (President, Eerste Minister, Minister van buitenlandse zaken, ambassadeurs,...). De wetgever en rechterlijke macht kunnen gerust een andere zienswijze hebben, maar als een vertegenwoordiger van je land werk je voor het staatshoofd/regeringshoofd. Begin je zoektocht bij de website van het Ministerie van buitenlandse zaken van je land.

10. Stemgedrag. Daden spreken luider dan woorden. Als de leiders van je land nog geen duidelijk beleid hebben geformuleerd over je onderwerp, dan kan je gaan kijken naar het stemgedrag van je land bij vorige resoluties, verdragen of conventies (en of ze zelf hun stem uitbrachten).

Houd wel rekening met recente verklaringen, deze kunnen een indicatie zijn van een eventuele beleidsverschuiving ten opzichte van de vroeger ingenomen standpunten, zeker als er net een nieuwe regering is aangetreden. Desalniettemin is het van groot belang om het stemgedrag van je land omtrent je onderwerpen te kennen, niet enkel voor jezelf maar ook voor het geval iemand anders je er op aanspreekt.

Oplossingen

11. OpiniEPagina's en blogartikelen. Hoewel deze schrijvers vertrekken vanuit een persoonlijk of journalistiek perspectief, kunnen ze als inspiratie dienen voor voorstellen in de comités of kan je ze gebruiken in een resolutie. Je kan beginnen bij de grote media zoals de New York Times of Wall Street Journal maar vergeet zeker de gespecialiseerde blogs niet. Houd er rekening mee dat deze mogelijks vooringenomen zijn en dat je dus steeds moet kijken of hun ideeën met het beleid van je land vallen te rijmen.

12. Denktanken. Organisaties zoals het Egmont Instituut (B) of het Clingendael Instituut (NL) geven hun inzicht om zo oplossingen te formuleren voor de onderwerpen die behandeld worden in een MUN. De publicaties van een denktank zijn beter gefundeerd dan een opiniestuk maar niet zo gedetailleerd als een academische paper. Vergeet niet dat ook deze organisaties een bepaalde agenda hebben, wees je daar dus bewust van. Ze zijn vaak een goed startpunt in je zoektocht naar oplossingen.

13. Academische papers. Deze zijn niet gemakkelijk om te lezen en zijn veel te gedetailleerd voor een MUN. Maar ze zijn waarschijnlijk wel de meest inzichtvolle en rigoureuze gezuiverde bronnen die je op het internet zal vinden. Je kan Google Scholar gebruiken om dergelijke papers te vinden. Verspil je tijd niet aan het verwerken van zo een paper zoals je dat normaal voor schoolwerk zou doen. Lees het uittreksel en vlooi de paper uit voor ideeën die je kan gebruiken in het comité.

14. Jouw ideeën. Voeg in je werkmap je *position papers*, notities, gedachten en voldoende blanco gelijnd papier toe. Vertrouw er niet op dat de conferentie voldoende papier heeft om voorstellen te maken en aan briefwisseling te doen. Je kan zo veel onderzoek doen als je wil en je kan er heel snel en efficiënt in zijn, maar het is even belangrijk om al wat je gelezen hebt en de ideeën die je hebt met je eigen woorden te kunnen uitleggen.

15. Profiel van je land. Het profiel van je land is een werkblad dat je helpt je land goed te begrijpen en wordt niet noodzakelijk vereist. Het merendeel van de informatie die je nodig hebt, kan je vinden op het *CIA World Factbook*. Indien het toch vereist wordt, dan moet het meestal gelijktijdig ingediend worden met je *position paper*.

Naast deze 15 punten zijn ook de volgende twee bijkomende punten van belang:

Motivatie

16. Persoonlijke motivatie. Wil je meer kennis over een thema? Wil je een netwerk van vrienden opbouwen? Een MUN is veel meer dan enkel debatteren.

17. Prijzen. Als je een prijs wil winnen dan moet je weten wat de doelstellingen van de conferentie zijn en datgene waar de voorzitter, die het comité voorzigt, naar op zoek is. Gebruik hiervoor bijvoorbeeld de studiegids en zorg ervoor dat je op alle momenten actief meedoet aan het debat.

Hoe ziet een normale dag in een comité er uit?

Een bijeenkomst heeft vaak de volgende structuur:

1. Plenaire Opening: hierbij worden afgevaardigden welkom geheten en wordt meestal ook een spreker uitgenodigd om over een welbepaald thema inzicht te bieden.

2. Zitting in comités: na de plenaire opening worden afgevaardigden opgesplitst in comités. De voorzitter zorgt ervoor dat de procedureregels duidelijk zijn en dan wordt de zitting van je comité geopend. Het debat begint.
3. Openingspeeches: afgevaardigden beginnen met het bepalen van de agenda of de structuur van het comité. Ze proberen andere afgevaardigden te overtuigen om voor een thema te kiezen
4. Stemming: als je meerdere te bespreken thema's hebt, wordt er meestal één gekozen om te debatteren. Let wel op: meestal wordt maar één enkel thema tijdens een bijeenkomst besproken. Zorg er dus voor dat andere afgevaardigden het thema dat jij wil bespreken ook kiezen. Dit kan tijdens het debat of door onderlinge afspraken.
5. Er wordt één thema gekozen: nu volgt het algemeen debat.
6. Algemene Sprekerslijst: er wordt een lijst van sprekers opgesteld. Er wordt ook een tijdslimiet voor de sprekerslijst vastgelegd. Meestal is dit 1 minuut. Afgevaardigden proberen tijdens hun spreektijd het debat te richten naar de thema's die hun land het meest aangaan.

De stappen die hierna komen, volgen niet een specifieke volgorde. Een motie is een voorstel dat wordt voorgelegd aan het comité en moet gestemd worden. De motie wordt goedgekeurd door een simpele meerderheid: 50% van de aanwezige afgevaardigden van een comité. Een motie voor een gemodereerd / niet-gemodereerd debat, stemming, afsluiting van een debat ziet er als volgt uit: **(De afgevaardigde zegt:) De afgevaardigde van land x dient een motie in voor een (niet) gemodereerd debat om het thema x te bespreken met een sprekerstijd van x seconden.** Indien het een motie voor sluiting of uitstelling van een debat is zegt de afgevaardigde simpelweg: **Motie voor afsluiten (of uitstellen) van het debat.** De verschillende moties vind je in de procedureregels van een MUN.

1. Gemodereerd debat: Een afgevaardigde dient een motie in om gedurende een welbepaalde tijd (maximaal 20 minuten) met een bepaalde sprekerstijd (maximaal 90 seconden) een specifiek thema te bespreken die binnen het kader van het onderwerp passen. Dit debat wordt voorgezeten door de voorzitter van het comité
2. Niet-gemodereerd debat: Een afgevaardigde dient een motie in om gedurende een welbepaalde tijd (maximaal 20 minuten) onderling over het debat te spreken. Dit debat wordt niet voorgezeten door de voorzitter van het comité.

De voorzitter houdt enkel de tijd bij. Al de andere moties worden uitgelegd in de procedureregels van een comité. Deze kunnen bijvoorbeeld het sluiten of uitstellen van een debat inhouden of het overgaan tot stemming.

3. Opstellen van een *working paper*. Dit is een ruwe schets van voorstellen en ideeën. Hier hoeft je de officiële vorm van een resolutie niet te vormen. Het dient om de voorstellen die tijdens de debatten werden voorgesteld samen te bundelen. [Hier](#) vind je enkele voorbeelden (in het Engels).
4. Opstelling van een resolutie: dit is het slotdocument van een comité. De afgevaardigden schrijven een document waarin de afspraken bekomen tijdens een debat worden vastgelegd.
5. Afsluiting van het debat: bij afsluiting van een debat wordt gestemd over het voorstel dat werd uitgewerkt tijdens de zitting van het comité. Na de stemming wordt er, indien er voldoende tijd is, overgegaan tot het debatteren van het ander onderwerp van het comité.
6. Einde van de bijeenkomst: iedereen gaat terug naar de plenaire vergadering. De voorzitters geven een overzicht van het debat, er worden prijzen uitgereikt en vaak is er een spreker die over een bepaald onderwerp een lezing of debat houdt.
7. Naar huis!

Procedureregels

Elk debat heeft zijn eigen regels. Ook MUN hebben hun eigen regels, deze noemen we de procedureregels. Deze moet je bij de hand hebben tijdens een conferentie om zeker te zijn dat je het debat goed kunt volgen.

Er zijn geen standaardprocedures bij MUN. Verschillende conferenties organiseren hun debat en procedureregels op een andere manier. De twee vaakst voorkomende procedureregels zijn de North American/UNA-USA procedure en de THIMUN procedure. De regels van de meeste MUN zijn een kopie of een variant van deze twee procedures. Een nieuwe procedure, die gebaseerd is op de eigenlijke werking van de Verenigde Naties, begint aan populariteit te winnen. Deze heet UN4MUN procedure en wordt door steeds meer conferenties over heel de wereld aangenomen. Sommige crisiscomités hebben een eigen aangepaste wijze van debat en procedure maar dit zal je tijdens je eerste conferentie niet meemaken. Bijna alle MUN conferenties gebruiken een bepaalde vorm van parlementaire procedure die significant verschilt van de consensusprocedure die door de echte Verenigde Naties wordt gebruikt.

[Hier](#)² vind je een standaard Engelstalige versie van de procedureregels.

[Hier](#)³ vind je een standaard Nederlandstalige versie van de procedureregels.

Resoluties

Het doel van een MUN is tot een slotdocument te komen waarin je de oplossingen voor het probleem dat je bespreekt zal opschrijven. Een echte VN resolutie ziet er, na stemming, zo uit:

1. Basisprincipes van een resolutie

Wie: Wie schrijft een resolutie? Elke afgevaardigde in een comité kan een resolutie schrijven (in zeldzame gevallen mag een waarnemende staat of partij in het comité dit niet). De auteur van een resolutie wordt een “sponsor” genoemd. De meeste resoluties hebben meerdere sponsors, omdat meestal een groep van landen vereist is om tot een eindconcept te komen en genoeg stemmen te krijgen.

Afhankelijk van de MUN kan een land slechts één resolutie sponsoren, anderen laten hier meerdere toe; dit vind je meestal terug in de procedureregels.

² <http://www.vvn.be/wp-content/uploads/2017/03/RoP-ScholierenMUN-Eng.pdf>

³ <http://www.vvn.be/wp-content/uploads/2017/03/RoPScholierenMUN-NL.pdf>

Wat: Wat is een oplossing? Een resolutie is een document dat alle kwesties die het comité wil oplossen én de voorgestelde oplossingen voor die kwestie bevat. Technisch gezien wordt het document voor de stemming een ontwerpresolutie genoemd en dan is het nog geen bruikbaar document in internationaal recht.

Wanneer / Waar: Wanneer en waar worden resoluties geschreven? De meeste conferenties eisen dat studenten resoluties schrijven tijdens de conferentie. Meestal worden resoluties geschreven tijdens een niet-gemodereerd debat (*unmoderated caucus* in het Engels) waarbij deelnemers vrij zijn om in debat te treden met andere leden van het comité zonder tussenkomst van de voorzitter. Tijdens een niet-gemodereerd debat worden problemen en oplossingen voorgesteld aan je medeafgevaardigden. Dit dient om de concepten die tijdens het gemodereerd debat eventueel niet duidelijk waren, te verduidelijken. Het schrijven van de resoluties wordt een belangrijker deel van de conferentie tijdens de laatste dagen als de verschillende beleidsideeën en problemen aangekaart zijn. Vooraf geschreven resoluties zijn in de praktijk dan ook geen goed idee.

Waarom: Het uiteindelijke doel van een comité is om een resolutie op te stellen. Alle toespraken, discussies, onderhandelingen en teamwork worden verondersteld te leiden tot een resolutie die alle voorgestelde oplossingen voor het probleem bevat. De resolutie(s) waar de meerderheid (50% +1) van het comité akkoord mee is, zal aangenomen worden. Vaak worden sponsors hiervoor geprezen.

2. Hoe schrijf ik een resolutie?

Hoe: Hoe schrijf ik een resolutie en welke vorm heeft deze?

Een resolutie is eigenlijk heel eenvoudig om te schrijven. Het bestaat uit drie hoofdonderdelen: de titel, de preambuleclausules – een soort introductie tot het probleem dat je gaat aankaarten – en de operationele clausules – de manier waarop je het probleem gaat aankaarten.

A. Titel

De titel bevat vier soorten informatie: de naam van het comité, de sponsors, de ondertekenaars en het onderwerp (niet noodzakelijk in die volgorde – afhankelijk van de regels van elke individuele conferentie).

De naam en het onderwerp van het comité spreekt voor zich. De sponsors zijn de auteurs van de resolutie. De ondertekenaars zijn andere afgevaardigden in het comité die niet noodzakelijkerwijze akkoord gaan met de resolutie maar deze wel graag zouden debatteren. De meeste conferenties vereisen een minimum aantal of percentage van sponsors en

ondertekenaars (of een combinatie van beide) alvorens een besluit kan worden aangeboden, dit bevordert consensusvorming. Voorstellen/ontwerpen van resoluties worden vaak genummerd om het debat te vergemakkelijken – gewoonlijk door de volgorde waarin ze zijn ontvangen of goedgekeurd – zodat de deelnemers er gemakkelijk naar kunnen verwijzen.

B. Inleidende clausules

De inleidende clausules zijn feitelijk de introductie van je resolutie. Hierin wordt het probleem aangekaart, voorafgaande resoluties en oplossingen opgenoemd en wordt vaak verwezen naar het waarom (of het belang) van de thematiek.

Inleidende clausules kunnen bestaan uit:

- Voorafgaande (of vroegere) VN-resoluties, verdragen of overeenkomsten met betrekking tot het onderwerp
- Voorafgaande regionale, niet-gouvernementele of nationale inspanningen bij het oplossen van dit onderwerp
- Verwijzingen naar het VN-Handvest en andere internationale kaders en wetten
- Verklaringen van de Secretaris-Generaal of een relevant VN-orgaan of instantie
- Algemene achtergrondinformatie over het onderwerp, de betekenis en de gevolgen ervan

Inleidende clausules vormen de analyse van het probleem en geven argumenten. Deze zien er als volgt uit:

- A. Overwegende dat...
- B. Ervan uitgaande dat...
- C. Benadrukkende dat...
- D. Ernstig verontrust over...
- E. Enz...

Er mag uiteraard ook voor een andere beginformulering gekozen worden, indien het comité van mening is dat deze beter uitdrukking geeft aan de gevoelens en argumenten van haar leden. Voor de *introductory clauses* moeten hoofdletters gebruikt worden.

Bij de argumenten mogen ook emotionele elementen gebruikt worden; dit mag nooit bij de *operative clauses*.

C. Operatieve clausules

Operative clauses dragen concrete voorstellen voor de oplossing van het probleem voor. Deze zien er als volgt uit:

- 1. Vraagt om...
- 2. Verzoekt om...
- 3. Dringt aan op...
- 4. Wijst op...
- 5. Enz...

Voor de *operative clauses* moeten cijfers worden gebruikt. De laatste *operative clause* is altijd: 'verzoekt zijn Voorzitter deze resolutie te doen toekomen aan het comité en de regeringen van de Lidstaten'.

Amendementen

Indien je een bestaande clause in een resolutie wilt aanpassen door deze te herschrijven, schrappen of als je iets wil toevoegen, dan moet je een amendement indienen.

Kijk hiervoor naar het bestaande document, schrijf je wijziging op (dus bijvoorbeeld: schrap punt 3 en voeg toe: besluit dat Land x zich moet terugtrekken uit het gebied) en stel deze aan je comité voor. Meestal moet een amendement ook een bepaald aantal ondersteuners (sponsors) kennen eer ze hier ter sprake komt. Nadien keurt de Voorzitter het amendement goed en kun je een motie indienen ter stemming van het amendement.

Let wel: Inleidende clauses kunnen niet aangepast worden en je kunt een amendement niet verder veranderen.

Probeer alvast enkele ideeën neer te pennen in de correcte vorm, zo word je het gewoon. [Hier](#) vind je enkele voorbeelden van bestaande resoluties (in het Engels)⁴.

Publiek Spreken

Het schrijven en het geven van toespraken zijn belangrijke aspecten van een MUN. Toespraken helpen afgevaardigden om hun standpunten van hun land over te brengen, een consensus te bouwen en te helpen met het formuleren van resoluties.

Het comité bepaalt meestal de spreektijd. Wanneer de afgevaardigden een motie stellen voor de duur en als de duur wordt ondersteund, dan zullen ze voor die suggestie stemmen.

Alhoewel het schrijven van toespraken erg belangrijk is voor de MUN, hebben afgevaardigden vaak meer angst voor het geven van toespraken voor een publiek. Het is essentieel dat afgevaardigden goed voorbereid naar een conferentie komen: dit betekent dat zij het voorafgaand onderzoek hebben voltooid, de positie van hun land kennen en zelfs doelstellingen hebben voor een resolutie.

Afgevaardigden moeten het ‘decorum’ observeren (i.e. beleefd zijn) wanneer zij spreken. Een toespraak zou moeten beginnen met: “Dank u wel – Geachte voorzitter, Mede afgevaardigden” en vervolgd worden door de rest van je speech.

⁴ <http://www.un.org/en/sc/documents/resolutions/>

Een openingsspeech zou de volgende elementen moeten bevatten:

- Een korte inleiding van de geschiedenis van je land en over het onderwerp
- Afgelopen acties genomen door de VN, de lidstaten, ngo's, enz.. om het probleem te bestrijden
- De huidige situatie van het onderwerp
- De algemene positie van je land m.b.t. het onderwerp en de reden voor die positie
- Mogelijke ideeën of doelen voor een resolutie
- Of er ruimte is voor onderhandelingen in jouw positie

Bij publiek spreken kun je denken aan 6 elementen die essentieel zijn. Ze zijn gemakkelijk te onthouden, ze beginnen allemaal met een 'C':

1. "Confidence"

Zelfvertrouwen wordt weerspiegeld door zo goed mogelijk geïnformeerd te zijn over het onderwerp en dit over te brengen door de kracht van je stem en je ogen. Als een Model VN-afgevaardigde ben je de autoriteit en vertegenwoordiger van je land. Je moet goed onderzoeken en spreken alsof je ongetwijfeld gelijk hebt. Als spreker moet je zelfvertrouwen hebben, anders zal het publiek geen vertrouwen in jou hebben.

2. "Clear"

Een spreker kan vele zaken op voorhand doen om duidelijker te spreken. Maak een overzicht van de onderwerpen die aan bod zullen komen en volg dit overzicht tijdens het spreken. Altijd langzaam spreken. Dit zal ervoor zorgen dat het publiek alles zal horen wat wordt gezegd. Bestudeer je terminologie goed op voorhand om te voorkomen dat je niet gebrekkig omgaat met woorden. Probeer om de woorden correct uit te spreken.

3. "Concise"

Een goede publieke spreker presenteert zijn/haar punten op een duidelijke, beknopte wijze. Onnodige woorden en informatie zouden niet gebruikt mogen worden om de toespraak te vullen. De toespraak moet kort en bondig zijn – zeg wat je moet zeggen. Blijf niet over het onderwerp ratelen om slimmer te lijken.

4. "Constructive"

Een toespraak moet goed opgebouwd zijn. Begin met een sterke basis die al je ideeën bijeen brengt, presenteer je spreekpunten, en verbind je ideeën door na te kijken wat er gezegd werd. Er moet een inleiding zijn, een middendeel en een slot. Het is bekend dat drie een magisch getal is. Zeg het eenmaal, zeg het en herbekijk het, zeg het dan nogmaals. Deze methode zal het publiek helpen om te onthouden wat er werd gezegd.

5. "Con Passion"

Het is altijd belangrijk om vanuit je hart te spreken – met passie – vandaar de Spaanse term "con passion". Altijd oogcontact met het publiek onderhouden.

Door dit te doen, zal het publiek zich met jou en je toespraak verbonden voelen. Dit is wat je wilt. Je wilt de aandacht van het publiek vastgrijpen en vasthouden.

6. Critique

Het is beter om te evalueren dan te bekritisieren. Evalueren is constructief en zorgt ervoor dat mensen groeien en verbeteren. Het bekritisieren brengt de motivatie en zelfvertrouwen naar beneden. Een evaluatie moet positief worden aanvaard, aangezien het een instrument is dat gebruikt wordt om iemands spreken in het openbaar te versterken.

Hier zijn nog enkele bijkomende tips voor het spreken voor een publiek:

- **Vermijd onnodige woorden** zoals bijvoorbeeld “umm”, “nou”, “het is precies zoals”. Deze woorden verhelpen de boodschap die je wilt overbrengen. Andere woorden die je moet vermijden zijn: “je weet wel”, “het spijt me”, “gewoon”, “maar”, “zou”, “zoals”, “um”, en “een” enz.
- **Vergeet niet te pauzeren.** Wees niet bang om eventjes stil te zijn tussen je zinnen. Een pauze, na een gedachte en voor een antwoord op een vraag, zorgt ervoor dat je de aandacht van je luisteraars hebt.
- **Adem** via je middenrif. Haal diep adem en vaak.
- **Behoud je tempo.** Praat niet te snel en niet te traag.
- **Neem een comfortabele maar zelfzekere houding aan.** Let op je lichaamshouding wanneer je spreekt. Het laten hangen, kantelen van je hoofd en het kruisen van je armen of benen verkleint je boodschap. Sta rechtop, schouders omlaag, voeten stevig op de grond en open je knieën.
- **Zorg dat je aanwezigheid merkbaar is.** Je stem is de heraut die je boodschap draagt. Spreek via je middenrif en niet via je keel. Houd je stem in de lage- tot middellange hoogte. Dit straalt je autoriteit uit. Spreek luid genoeg om gemakkelijk gehoord te worden. Focus om met enthousiasme en energie te spreken en creëer kleur met je stem.
- **Wees geen standbeeld.** Overweeg om af en toe te overdrijven met gebaren. Spreken van een platform is anders dan een één op één gesprek. Gebruik je hele lichaam wanneer je spreekt.
- **Verbind jezelf met je publiek.** Gebruik veel oogcontact. Spreek rechtsreeks naar individuele leden van het publiek. Wend je ogen niet af van het publiek of focus op een punt boven hun hoofd.
- **Toon je zelfvertrouwen.** Maak een bewuste inspanning om je zelfvertrouwen over te brengen. Dit is even belangrijk als de boodschap die je wilt overbrengen.

Een gedetailleerd stappenplan om zelf een MUN te organiseren, vind je [hier](https://outreach.un.org/mun/content/step-step-outline-organizing-mun).⁵

⁵ <https://outreach.un.org/mun/content/step-step-outline-organizing-mun>

De Vereniging voor de Verenigde Naties wenst jullie allen veel succes met de organisatie van en deelname aan een Model United Nations.

Tevens nodigen wij jullie allen van harte uit om lid te worden van onze VVN en van één van onze VVN Youth Chapters in Gent, Leuven, Brussel of Antwerpen (voor studenten en jongeren). Voor meer informatie om lid te worden, stuur je best een e-mail naar info@vvn.be

Wij hopen ten slotte dat we jullie mogen verwelkomen op een van onze activiteiten. Meer informatie over onze geplande activiteiten vind je op www.vvn.be of op onze Facebook pagina VVN/UNA Flanders Belgium.

Succes!